

vende eksamen ind på de videregående uddannelser, når det i øvrigt er hensigtsmæssigt for den enkelte unge at gøre det. Det er sådan i dag.

Hr. Tom Behnke ironiserede en lille smule over ministeriets talgymnastik. Det kan jeg godt forstå, for det er også mange tal at have i hovedet. Men i dag er det sådan, at 70 pct. af de 60.000 ansøgere, der er på et år, dvs. godt 40.000 unge, søger ind gennem kvote II.

Det er kun halvdelen af de pladser, der oprettes hvert år, hvor det er relevant at snakke om kvote I og kvote II. Der er en lang, lang række uddannelser, hvor der overhovedet ikke er kvote II, fordi der ikke er behov for det, fordi der er fri adgang. Det vil sige, at ud af de godt 21.000 pladser, hvor det er relevant at have både kvote I og kvote II, er det halvdelen, der reelt kommer ind igennem kvote II.

Det, der er sket, er, at der er skabt en forestilling blandt de unge om, at hvis man skal ind på en videregående uddannelse, så er det bedre at sikre sig ved at kvalificere sig ud over den adgangsgivende eksamen og søge ind efter kvote II. Det betyder, at der er relativt flere og flere, der søger ind efter kvote II, og færre efter kvote I, og det betyder også, at grænsekvotienten, karaktergennemsnittet, kravet til gennemsnittet, bliver højere og højere, jo færre kvote I-studerende der kommer ind. Det er såmænd det, vi gerne vil prøve at ændre.

Så kan jeg også høre på hr. Søren Kolstrup især, at der er visse uddannelser, hvor man må vurdere, at det er vigtigt at have andre kvalifikationer end »bare« en adgangsgivende eksamen. Det er jo også noget, tror jeg, alle partier i Folketinget er enige i.

Jeg vil godt lige rette en misforståelse. Sådan som jeg hørte hr. Kolstrups indlæg, hørte vi om læreruddannelsen og bl.a. om, hvor vigtigt det var, at man også havde andre erfaringer end lige de studieerfaringer, man får ved at gå igennem uddannelsessystemet.

Jeg må gøre hr. Søren Kolstrup opmærksom på, at det ikke er alle lærerseminarier, der optager efter kvote II. Der er lærerseminarier, som har sagt, at de lægger et garantigennemsnit på 7,5 som et karaktergennemsnit. Alle, der har over 7,5, kommer ind på det seminarium. Så er der andre seminarier, der gør det på en anden måde. Derfor kan vi også se i den opgørelse, som Undervisningsministeriet har lavet, og som viser fordelingen mellem kvote I og kvote II på forskellige uddannelsessteder, at der er andre

seminarier, som har et optag i størrelsesordenen 75-80 pct. igennem kvote II.

Begge dele kan man jo selvfølgelig diskutere, men der er altså nogle seminarier, der vælger at gå udelukkende efter karaktergennemsnittet og give den garanti uden i øvrigt at skele til, hvad de unge mennesker har foretaget sig i årenes løb. Og jeg mener ikke, at vi er i en situation, hvor vi må sige, at de, der kommer ud fra de lærerseminarier, er ringere lærere eller pædagoger end dem, der kommer ud fra de seminarier, der bruger kvote II.

Så jeg synes, man skal passe meget på med, hvad det er for forestillinger, man skaber, når man sender signaler ud i den store verden.

Så er der blevet spurgt: Hvorfor flere uddannelsespladser i det her? Er det ikke bare – jeg ved ikke, om ordet bluff blev brugt, men i hvert fald noget, der lignede? Jeg tager det såmænd ikke ilde op. Det er jo en del af den politiske kamp, at man skal være hård ved regeringen, og nogle gange er det selvfølgelig relevant, men her er det altså ikke relevant.

Jeg kan ikke forstå, at det er blevet en skændsel, at der afsættes flere midler på finsnaloven til flere uddannelsespladser, så vi har dem, hvis der skulle blive brug for dem. Det synes jeg er en god gerning, og det synes jeg egentlig godt både Enhedslisten og SF kunne anerkende regeringen for at gøre. Det skal da i hvert fald ikke komme de unge til skade. Så regeringen står ved sin aftale med forligspartierne om at afsætte de mange millioner kroner til flere uddannelsespladser.

Det er en del af aftalen, skal jeg lige sige til hr. Tom Behnke, for ideen er jo, at hvis det lykkes os at sende signaler ud i verden om, at der ikke er så store risici ved at bruge kvote I, så man ikke nødvendigvis skal bruge tid på mange andre ting, inden man søger ind, skal der jo også være en buffer, der gør, at vi kan oprette flere studiepladser.

Fru Christine Antorini spurgte om, hvor man kan se, at der også er flere penge til lejeudgifter, til forskning osv. Til lejeudgifterne, lejemål, indretning, inventar og udstyr i forbindelse med det voksende antal studerende, er der afsat 23 mio. kr. på ændringsforslag til 20.61.03.

Derudover har vi jo et system, der hedder bygningstaxameter, og det betyder, at hver gang der optages en studerende, så følger der også taxameterdele med til bygningsomkostninger. Så det følger antallet af studerende.